

Євангеліє в Японії: мила історія чи вістка, яка змінює життя?

Інтерв'ю з Кеном Матсуда, пастором Церкви адвентистів сьомого дня в Токіо

Матсуда сан, як Ви стали християнином?

Я народився у християнській родині, батьки є адвентистами сьомого дня.

Мої бабуся і дідусь не були християнами, вони слідували буддистським та синтоїстським традиціям.

Тобто батьки були першими адвентистами. Мій батько закінчив адвентистські середню школу та університет. Він поїхав до Америки навчатися в адвентистському Університеті Лома-Лінда. За фахом він бізнесмен.

Моя мати не закінчила жодного адвентистського навчального закладу. Але вона хотіла добре володіти англійською мовою, тож пішла до адвентистського центру вивчення англійської мови. Тут вона познайомилася з християнством і згодом стала адвентисткою. Стосовно мене – навчався у початковій школі адвентистів сьомого дня та коледжі Сан'іку Гакуін (префектура Чіба). Коли виповнилося п'ятнадцять – охрестився в адвентистській церкві.

Більшість японців є послідовниками буддизму та синтоїзму. Чи було Вам комфортно серед нехристиян, Ви вільно розповідали про Ісуса, про свою віру?

Я виріс у церкві, і більшість моїх друзів були з церкви адвентистів або відвідували школу адвентистів. Не було нікого, хто був би проти моєї віри чи віри моєї сім'ї. Звичайно, у мене було багато друзів нехристиян. Але вони не ображали моєї

віри чи переконань. Тож мені ніколи не було незручно бути християнином у нехристиянському суспільстві. Я вільно розповідав своїм друзям про Христа, Біблію, церкву. Нам подобалися такі розмови.

Більш складне завдання – бути пастором, оскільки деякі нехристияни кидають тобі виклик ставлячи питання, сповнені гіркоти та розчарування.

Поділіться, які саме?

Наприклад, якщо Бог існує, чому ми страждаємо? Чоловік, який мене запитав про це мав проблеми з родиною. Він втратив сім'ю, а згодом і роботу. Цього року християни, які пішли з церкви, питали мене: «Невже церква має бути такою? Адже члени церкви й навіть пастор (вони мали на увазі іншого пастора) часом діють неналежним чином. Чому це відбувається в церкві? Якщо Бог існує, чому виникають такі проблеми?». Звичайно, у мене є кілька відповідей, але вони не готові до того, щоб прийняти їх. Вони не хотіли слухати мене, навіть жодної біблійної історії. Вони просто мали на меті висловити свою думку, передати свої страждання, почуття.

Коли ви зрозуміли, що хотіли б стати пастором? Чи були у вас сумніви?

Я називав себе “блудним сином”. Я тримався якомога далі від церкви, від Біблії та від Бога. Звичайно, я був студентом адвентистського коледжу, однак я не хотів вивчати Біблію. Бог простягнув мені руку, схопив мене і повернув до церкви. Я зацікавився вивченням Біблії. І одна людина запропонувала мені піти в духовну семінарію. Це було моєю відправною точкою.

Я ніколи не хотів бути пастором. Але Господь однозначно показав, що це моє покликання. Я був як Йона з Біблії. Я намагався сказати: «О, Боже! Це не моя робота». Але Бог повів мене. Він мені допоміг, дозволив закінчити духовну семінарію. Насправді, я не був хорошим студентом, але зміг закінчити коледж, хоча навіть і не сподівався на це, не вважав, що

здатний бути пастором.

Тож я поїхав до Філіппін, до AIIAS (Міжнародний адвентистський інститут передових технологій у Філіппінах). Це місце, де зустрів пастора Фелікса Понятовського. Я ніколи не думав про навчання за кордоном, та не був впевнений, що зможу закінчити, але спробував. Для мене дуже складними давньоєврейська та давньогрецька мови. Звичайно, давньогрецька мова набагато простіша за давньоєврейську, який став для мене справжнім викликом. Не дивлячись на це, Господь допоміг мені закінчити кожен з цих курсів.

Викладав давньоєврейську Фелікс Понятовський. Він не тільки допоміг мені, підтримав, але і порадив стати пастором. Він вже був пастором, а я – ні. Я вирішив пройти співбесіду на роботу в Японській конференції й пройшов її! Тож я зрозумів, що маю відповісти на цей заклик. Так, бути пастором непросто, але якщо Бог допомагає – я не можу сказати «ні».

В Японії існує багато традицій, свят, які абсолютно не християнські, але досить цікаві, наприклад, Обон. Як Ви до цього відноситеся?

(* Обон (お盆) – це японське буддистське триденне свято для вшанування духів своїх предків. Однією з традицій Обон є виконання народного танцю Ненбуцу для вітання духів померлих).

Я зараз служу в одній з найбільших церковних громад Японії, де графік роботи складається відповідно до національних свят у Японії. Коли настає національне свято, церква “закривається”. Я вважаю, що церква не повинна слідувати системі традицій Обон, але люди не приходять до церкви, вивчення Біблії скасовується, оскільки це вихідні дні. Люди зазвичай мають відпустку, перерву від роботи. Церква не зачинена, але члени церкви не приходять у будинок молитви у ці дні.

Якщо християнин, який ніколи не був в Японії, вирішить взяти участь у святкуванні Обон чи в іншому буддистському чи

синтоїстському святі, чи означає це, що він вчинив гріх чи ні?

Японський уніон адвентистської церкви ніколи не згадував про проблему перерви через інші релігійні свята, традиції. Оскільки це просто свято, більшість японців є нехристиянами, в тому числі нерелігійними людьми, які не сповідують жодної релігії. Вони не вірять буддизму чи синтоїзму. Вони просто трудоголіки. вони працюють, працюють, працюють. І багато японців не роблять перерви під час Обон через релігію, а лише через те, що це національне свято, і вони мають право відпочити вдома. Але це не означає, що вони підуть до храму. Просто усвідомте контекст свята – якщо ми не поклоняємося статуям, я думаю, це не гріх. Але слід бути обережними, оскільки в ці свята входить багато вірувань, які не відповідають Біблії. Але перерву у праці через такі свята у нехристиянській Японії я не вважаю гріхом.

Що найважче у проповіді християнства в Японії?

Я особисто не маю жодних проблем у проповідуванні біблійних послань, євангельських повідомлень синтоїстам та буддистам. Але найважче для мене – це те, що багато християн, пасторів мають проповідувати світським людям, які кажуть: “Я ні в що не вірю”. Ми скажемо японською *mushyu: kyo: 无 信* (атеїст, небоговірний). Деякі світські люди просто слухають і в кінці кажуть: «О, це гарна історія!». Хтось каже: «Мене це не цікавить. Я не збираюся вас слухати». Проблема в тому, що вони не сприймають це послання як Євангеліє чи повідомлення, яке їм вкрай необхідне.

Євангелізація в Японії вважається складною, але я не відчуваю цього на практиці. Церква також дотримується такої точки зору, що євангелізація в Японії важка справа. Але якщо Бог допомагає, все можливо. Однак багато людей думають таким чином, оскільки більшість японців не цікавить релігія та Біблія. Можливо, вони зацікавлені слухати біблійне послання, але насправді не намагаються в нього заглибитися. Досить часто чую: «О, це гарна історія! О, досить мила історія!». Це

найважче, і я намагаюся подолати цю проблему разом з Богом. І в наступну суботу я збираюся проповідувати про те, що ми, християни, не повинні розказувати просто гарні історії. Нам потрібно розповісти про Ісуса, нести євангельську вість. Життя людей важке, і як правило, відокремлене від релігії.

Які теми найскладніше донести японцям?

Японці вважають, що дух живе в цьому світі, я маю на увазі давній дух. Вони також поклоняються духам. А ми проповідуємо, що смерть як сон, і коли прийде Ісус, ми прокинемося. Їх реакція: «Що!? Це не те, у що ми вірили раніше!» Тож ця тема досить делікатна. Звичайно, людям подобається слухати, що Бог є любов, ця любов триває вічно. Але люди не люблять слухати «Будь апостолом». Ця тема також часом не приймається. Люди люблять слухати про благодать. Це приємна історія. Але їм не подобається тема «судний день»: «Що? Судний день? ми не хочемо це чути!». Ніхто не любить чути, що ми всі грішні. Вони кажуть: «Ах, Бог нас уже простив. Ми не переживаємо»

Розкажіть, як Бог змінив життя людей у Японії?

Бог сильно діє та змінює життя людей через християнські книги, журнали. Зовсім недавно одна сім'я охрестилася, бо отримала журнал «Ознаки часу». Вони зацікавились адвентизмом.

Також я був вчителем Біблії, в молодшій школі – це моя попередня робота. Деякі студенти були нехристиянами, далекими від адвентистів та Біблії. Але коли вони розпочали вивчення Біблії з вчителями, друзями, їхнє життя було змінено, вони вирішили йти за Христом, і вони все ще у служінні.

Я помітив, що дійсно дієвий тип євангелізації у Японії – євангелізація через побудову стосунків. Тому ми намагаємось подружитися з місцевими жителями. Ми встановлюємо зв'язок і ставимося до них як до людей, яких любить Бог, і лише засвідчивши своїми діями, що ми християни, ми представляємо себе і ділимося євангельським посланням.

Досить часто я чув, що євангелізація через побудову стосунків є ефективним методом для усіх країн. Багато людей приходить до церкви, до Христа через друзів та родину

У церкві, де я зараз працюю, добре розвинене медіаслужіння, створюється багато програм. Через них люди зацікавилися вивченням Біблії або самою Біблією. У жовтні минулого року ми закінчили цикл біблійних повідомлень, і після цього багато людей розпочали вивчення Біблії. Я особисто вірю, що сама Біблія може змінити наше життя. І наше завдання, місія – нести біблійне послання через стосунки та через наше спілкування з людьми.

Ми можемо ефективно представити різницю між світовим та євангельським посланням. І завдяки цьому Святий Дух діятиме на серця людей.

Що нам дійсно потрібно? Це молитися і покладатися на Бога. Навіть в Японії ми маємо так багато людських зусиль без Нього. Тож нам потрібно покладатися на підготовлений Богом шлях для нас.

Яким медіапроектом Ви зараз займаєтесь?

Я записав серію повідомлень працівникам лікарні. Багато медсестер не змогли прослухати проповідь в церкві, бо мали працювати. Але вони запитали мене, про що була мова? Тому я вирішив записати DVD і поділитися ним, щоб дати їм змогу слухати те, що я проповідував. Це була серія з коротких п'яти епізодів. Особливо, в Японії багато трудоголіків, які постійно проводять час на роботі. Тож я проповідував про суботу та Божий мир.

Сподіваюся, багато з тих медсестер та лікарів нехристиян, що працюють в лікарнях, зможуть слухати це та дізнаватися більше. Я називаю це частиною публічної євангелізації.

Як Ви поширюєте ці DVD-диски?

Зараз через COVID-19 я не можу потрапити до лікарні. Але саме ця лікарня знаходиться поруч із моєю церквою. Це один і той самий район. Я просто передаю його капеланові, який працює у цьому шпиталі. Вони мають копіювальну машину і можуть розповсюджувати диски, я гадаю, кількістю від 100-200 копій. Ми оплачуємо це і сподіваємося, що цей DVD отримає кожен працівник, і навіть пацієнт. Я хотів би розповсюджувати ці диски безкоштовно, як бюлетені.

Яка ситуація в японських церквах під час COVID-19?

Деякі церкви зменшуються, стають слабкими, особливо в сільській місцевості, оскільки їм бракує технологій для зв'язку між людьми. Вони не знають, як поділитися євангельським посланням онлайн, у них немає для цього ресурсів. Зараз маленьким церквам потрібна допомога. Але деякі райони використовують бродкастинг, особливо під час COVID-19, вони передають біблійні послання, і церква бере участь у цій місії. Вони активні та пристрасні. Я також один із членів громади, яка підтримує цю місію, євангелізацію через інтернет під час COVID-19.

Після цього інтерв'ю я маю зустріч, де ми обговорюємо ефективні способи допомогти людям у цій важкій ситуації через інтернет та людські зв'язки, стосунки. Тому що в цей час багато нехристиян, нерелігійних людей розмірковують: «Що відбувається в цьому житті?» і «Що буде в майбутньому?». Нещодавно мені зателефонував незнайомец, який запитав: «Що буде?». Я запросив цю людину: «Біблія зрозуміла – завітайте до церкви і вивчайте Біблію!». Це дуже гарний шанс поширити євангельське, біблійне послання.

Людей особливо цікавить повідомлення про здоров'я, пророцтва. І я відчуваю, що вони шукають основи свого життя. Кажучи по-іншому, вони хочуть покластися на щось нове і довіряти йому. Те, чого вони не знали. Тож це дуже хороший шанс.

Чи була Ваша дружина з самого початку християнкою, чи легко

було їй прийняти Вашу віру та погляди?

Моя дружина – китайка. Ви знаєте, що Китай – це комуністична країна, тому їй було важко. Але завдяки Божій благодаті вона народилася в місті, де існує більшість церков Китаю. Вони називають це місто китайським Єрусалимом. Тож для неї було легко прийняти мою віру. Її сім'я, її дід був пастором під час Великої світової війни. Вона є третім поколінням адвентистів. Тож моя дружина також вивчала Біблію. І ми зустрілися в AIIAS.

Чи подобається Вашим дітям рости в церкві?

У мене троє маленьких дітей, усі хлопчики. Старшому 7 років, другому 5 років, а третьому 2 роки. Їм подобається ходити до церкви, бо для них це гарне середовище. Багато членів церкви запрошують їх брати участь у дитячих церковних програмах, служінні. Нещодавно вони приєдналися до хору дзвоників. Вони постійно це практикують; бо справді люблять це! Також мої діти люблять слухати біблійні історії.

Їм було справді сумно, через COVID-19 що вони не могли відвідувати церкву так часто, як раніше. Але зараз вони відвідують церкву майже щотижня. І я вірю, що зараз у них є час подумати, яким буде їх вибір. Тому що нам потрібно бути готовими до часу, коли прийде Ісус. І зараз я та моя дружина намагаємось передати їм багато біблійних повідомлень. У нас є невеликі сімейні богослужіння, час молитви, і я люблю навчати їх служити іншим. Вони з задоволенням прибирають, допомагають. Тож хочу розвинути більше добрих рис в їх характерах.

Чудово, що у вас така чудова християнська сім'я, адже в Японії самотність є великою проблемою. Як Ви вважаєте, чи може християнство бути ефективним методом вирішення цієї проблеми?

Коли я був пастором в сільській місцевості, помітив, що вони мають більше можливостей побудувати стосунки з людьми. Там сусіди піклуються один про одного. Я переїхав до Токіо з квітня 2020 року. Думаю, що головними причинами самотності є робота, зайнятість, коли люди не мають часу піклуватися про

інших, навіть у церкві. У Токіо багато людей кажуть, що у них просто немає часу на служіння іншим. Тож я пропоную брати приклад з сільських районів, де люди самотні, але вони щасливі, бо піклуються про когось.

Тож я почав діяти таким самим чином. Наприклад, намагаюся встановити зв'язок із сусідами, які не є християнами. Зараз ми дуже добре спілкуємося. Іноді ми ділимося їжею, балакаємо, прибираємо їхній дім разом. І вони почали запитувати: «Ви пастор? Якою роботою ви займаєтесь?». Тож потрохи я намагаюся подружитися з ними.

Звичайно, я також спілкуюся з людьми за межами мого оточення. Але попри те, що Токіо дуже розвинене місто, іноді тут дійсно небезпечно: скоюється багато злочинів. Тож розумні люди намагаються захистити себе, і часто кажуть дітям: «Не розмовляйте з незнайомцями. Не ходіть з незнайомцем. Або якщо ви бачите когось дивного, просто повертайтеся додому!».

Тому можливостей для спілкування з людьми дуже мало. Але водночас це вбиває їх, бо вони не мають ніякого зв'язку з іншими та повинні жити самі по собі. Це те, чому ми кидаємо виклик. Люди повинні знати, що вони не самотні, вони не самі в цьому світі, про них піклуватимуться. Ось що нам потрібно проповідувати.

Іноді в своїх будинках самотньо помирають не лише старі, а й молоді люди. І їх знаходять лише після того, як пройде довгий час, іноді приблизного рік. По-японськи це називається "кодокуші", смерть у повній самотності. Причиною є відсутність зв'язку з іншими. Нам потрібно вийти за межі дому, щоб побудувати стосунки.

Що Ви можете поради́ти українцям, які хотіли б поїхати до Японії як місіонери, окрім вивчення японської мови?

Я поважаю людей, які приїжджають до Японії з-за кордону. Тому що Японія – справді жорстка країна для життя. Люди так важко працюють, щоб вижити. І якщо приїдуть місіонери з України, я

хотів би сказати, що підтримаю їх, і Бог також. Не відчувайте себе самотніми, можливостей дуже багато. Покладіть у свій багаж Біблію, віру та добрі стосунки з Ісусом. Це все, що вам потрібно для роботи в Японії.

Як, на Вашу думку, ми можемо побудувати ці добрі взаємини з Ісусом?

Це не просто одна подія. Але формула дуже проста: читайте Біблію, моліться щодня, а те, що прочитали, робіть, оскільки багато японців, також християн, слухають, слухають, але не роблять, не слідуєть прочитаному. Тож намагайся робити те, що сказав Ісус.

Пам'ятаєте рибалок, які ловили рибу протягом цілого дня, але нічого не спіймали. Та один тесляр сказав: «Спробуйте ще раз!». Вони спробували й спіймали більше риби, ніж міг вмістити човен. Однак цього ніколи б не сталося, якби вони відповіли: «О, це неможливо, ні в якому разі! Ми вже спробували», дарма що теслярем, який сказав ці слова, був Ісус.

На противагу їх відповідь була: «Так, умови для лову риби погані, невдалий час, але якщо Ти це сказав, ми зробимо!». Тому потрібно робити те, що Бог говорить нам щодня. Я впевнений, тоді наші взаємини з Ісусом будуть міцними.

Навіть Еллен Уайт сказала: «Пам'ятай, що Ісус зробив для тебе!». Треба пам'ятати, що Бог щодня робить для нас, навіть дрібниці! Моя порада: запишіть це, тому що ми схильні швидко все забувати, а потім прочитайте в кінці: «О, Бог зробив для мене подібні речі!» – і така довіра наближає нас до Ісуса.

Молитва Мацуда сана про людей в Україні:

Небесний Батько, я ціную, що так далеко від нас, в Україні, люди моляться про Японію, люди думають про нас. Дякую Тобі за такий зв'язок, ми славимо Тебе за це! Будь ласка, благослови всіх людей в Україні! Я також люблю всіх людей в Україні і

хотів би познайомитися з ними ближче, знати більше про Україну. Будь ласка, дай мені можливість для цього. Дякую за цей чудовий шанс! В ім'я Ісуса ми молимося! Амінь.

Питання та переклад Юлії Бондаренко